

Afghanistan: Potentiale for en ny epoke: Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Resumé på engelsk her, afskrift på dansk nedenunder:

Resumé:

Aug. 17 (EIRNS)—The dramatic developments surrounding the Taliban takeover of Kabul is not the end of the world, as the Western media hysterically claims, the head of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche emphasized in her weekly Schiller Institute webcast this morning. Rather, it is very good that 40 years of war in Afghanistan is ending, because that has opened the possibility of integrating Afghanistan into a regional economic perspective, through China's Belt and Road Initiative, in which reconstruction can begin. We must take this opportunity to bring stability and economic development to the Afghan people, she argued. Russia, China and the Central Asian nations are cooperating on this endeavor; it is time Europe and the United States join in.

But! This does require a complete change in approach, she noted. The failure of this regime-change war, and the previous ones since WWII, stand exposed. The war was wrong from the beginning, as the continuing investigation by the 9/11 families into who was responsible for the September 11, 2001 attacks are uncovering, and as Lyndon LaRouche warned on the very day the attacks occurred. More needs to be done. And there was never a viable war plan.

Some Western political leaders are reacting thoughtfully. German CDU chancellor candidate Armin Laschet stated that this

was the biggest failure of NATO, ever. Danish Foreign Minister Jeppe Kofod called for reflection and soul-searching. Helga Zepp-LaRouche pointed out the special responsibility that the U.S. has, in President John Quincy Adams' words, to not go abroad in search of monsters to destroy.

Now, as presented in the July 31, 2021 Schiller Institute video conference, "Afghanistan: A Turning Point in History after the Failed Regime-Change Era," there is a potential for a new era of real nation-building in Afghanistan, and the rest of the world, if the Western nations cooperate with the Chinese-led Belt and Road Initiative, along with Afghanistan's neighbors, and drop their geopolitical goals of preventing China and Russia from playing leading roles in the world. Many Afghan development plans are already on the drawing boards, and there is great humanitarian need, starting with building a modern health system, other infrastructure and agricultural alternatives to opium production. There will be great pressure on the Taliban from the outside, with offers of economic development contingent upon how they act.

The last section of the interview was about the purpose and results of the August 14, 2021 video conference "On the 50th Anniversary of Lyndon LaRouche's Stunning Forecast of August 15, 1971: So, are you finally willing to learn economics?" sponsored by the LaRouche Legacy Foundation (LLF).

Those watching were urged to watch and spread both that LLF video conference, and the Schiller Institute video conference on peace through development for Afghanistan. Don't stand on the sidelines while history is being made.

**Link: Schiller Instituttets Afghanistan-konference:
Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme**

Link: Videokonference: På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971:

**Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi?
Lørdag den 14. august eller bagefter**

Afskrift:

MICHELLE RASMUSSEN: Goddag, i dag er den 17. august, 2021. Jeg hedder Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg vil lave et interview med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og international præsident for Schiller Instituttet.

Søndag fulgte mennesker overalt i verden intensivt den dramatiske udvikling fra time til time i Afghanistan, da Taleban overtog kontrollen over Kabul, og de vestlige diplomater og den afghanske præsident flygtede, og mange afghanere forsøger stadig at flygte.

Den 31. juli, for bare to uger siden, afholdt Schiller Instituttet en meget vigtig videokonference med titlen: "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifte'-krige," hvor du erklærede, at afslutningen på det vestlige militære engagement i Afghanistan kunne være en gylden mulighed for at afslutte geopolitikkens æra og indlede et samarbejde mellem nationer for at etablere fred gennem økonomisk udvikling.

Der vil også være et opfølgende arrangement denne lørdag med mange af de samme eksperter. Klik her.

Hvad er din reaktion, Helga, på begivenhederne i Kabul, og hvad skal der gøres nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er jeg ikke enig med de vestlige mediers hysteri om, at dette er verdens ende. Det første der må gøres klart er, at det afslutter 40 års krig for

det afghanske folk, og hvis folk har en fornemmelse af, hvad det vil sige at leve i en så langvarig krig, alle lidelserne for civilbefolkningen, alle de frygtelige ting folk måtte udholde, hvad angår droneangreb, og angst, jeg synes først og fremmest, det er meget godt, at krigen er slut.

Og jeg tror, at det tværtimod er en reel chance for at integrere Afghanistan i et regionalt økonomisk udviklingsperspektiv, som grundlæggende er defineret af Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Der er en meget klar aftale mellem Rusland og Kina om at samarbejde om håndteringen af denne situation. De centralasiatiske republikker er interesseret i at sikre, at der er stabilitet og økonomisk udvikling. Der er mulighed for at forlænge CPEC, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, ind i Afghanistan, ind i Centralasien. Så jeg synes, det er en reel mulighed.

Men det kræver en fuldstændig ændring i tilgangen. Jeg tror, at nogle mennesker har en fornemmelse af det. Tysklands CDU-kanslerkandidat, Armin Laschet, kom med en bemærkning, som jeg synes afspejler dette, at dette er NATO's største nederlag siden dets eksistens, og det er uden tvivl sandt, og at dette er en epokegørende forandring, og han brugte udtrykket "epokegørende forandring", hvilket jeg finder bemærkelsesværdigt, fordi jeg hele tiden efterlyste, hvor er de institutionelle mennesker i Europa og i USA, som erkender, at der må være en aksiomatisk rettelse af politikken, der førte til den ene fiasko efter den anden i det vestlige system.

Så jeg tror, at hvis de europæiske nationer og USA ville forstå, at dette er en enestående chance, hvis de samarbejder frem for at bekæmpe Rusland og Kina og deres indflydelse i regionen, og de går sammen om den økonomiske udvikling dér, vil millioner af flygtninge, som er i Pakistan og Iran, og mange af dem er stadig i Europa, så der er brug for et perspektiv for genopbygningen af Afghanistan på en seriøs måde, da det bestemt ikke blev gjort i de sidste 20 år. Og så kan dette blive et meget positivt vendepunkt, ikke kun for

Afghanistan, men også for hele verden.

RASMUSSEN: (resten er ikke korrekturlæst) Kan du forklare yderligere, hvordan dette kunne være en mulighed for USA og Vesteuropa, fremfor for at betragte Kina og Rusland, som hovedfjenden? Faktisk har nogle sagt, at tilbagetrækningen fra Afghanistan snarere drejer sig om at fokusere opmærksomheden på at bygge op til provokation mod Kina og Rusland. Kan du forklare, hvordan dette kunne være en gylden mulighed for en koalition for fred gennem økonomisk udvikling? Og hvad kunne det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ betyde for Afghanistan og hele regionen?

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er helt klart, at Vesten har et ansvar for at hjælpe med at afbøde konsekvenserne af 20 års endeløse krige, hvoraf Afghanistan kun udgør én, og virkelig begynder at opbygge nationer. For dette var igennem 20 år aldrig var en del af ligningen i Afghanistan-situationen.

Nu er Bælte- og Vejinitiativet åbent for alle. Dette er blevet udtalt igen og igen af præsident Xi Jinping og andre kinesiske ledere. Rusland har også igen og igen gjort det klart, at de gerne vil have et fredeligt samarbejde; Præsident Putin har mange gange, selv for nylig, talt om idéen om et integreret eurasiske kontinent fra Lissabon til Vladivostok. Og jeg tror, at dette er et perspektiv, hvor det for eksempel er Kina – hvis man ser på den økonomiske motor for europæiske nationer. Dette er det eneste område, hvor man har økonomisk vækst, og hvis USA ville opgive deres geopolitiske idé om, at verden skal være et nul-sums-spil, hvor den ene side vinder og den anden side taber – men at dette kan blive et 'win-win' samarbejde; jeg tror, at tiden nu er inde til et dramatisk kursskifte. Men det kræver: Stop med geopolitik; begynd at tænke på, at samarbejde til fordel for den anden ville være til gavn for én selv.

RASMUSSEN: Nogle siger, at den første idé om at gå ind i Afghanistan var korrekt, for at tage hånd om terrorisme, at

give husly til terrorister, men at så den anden del – opbygningen af demokrati – mislykkedes. Men tror du virkelig, at det var nødvendigt at gå ind i Afghanistan? Og hvad med alle de regime-skiftekrige, der har været i gang siden afslutningen af Anden Verdenskrig?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har sagt mange gange, og vi publicerede mange artikler i en hvidbog, allerede for 11 år siden, hvor jeg gjorde opmærksom på, at denne krig var dårligt defineret fra begyndelsen. For hvis du husker, var påskuddet for det 9/11, at bin Laden – at Taleban angiveligt gav husly til bin Laden i Afghanistan; derefter påberåbte man sig NATO's artikel V, og sådan startede hele NATO-engagementet. Men det er stadig genstand for en igangværende retssag i USA, at omstændighederne den 11. september er meget forskellige fra den officielle historie. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, lavede et webcast den 3. januar 2001, hvor han forudsagde, at Bush-administrationen ville blive konfronteret med en finanskrisen, de ikke kunne klare, og at der derfor var fare for en "Rigsdagsbrand" som påskud for at ændre politikker. Og det er præcis, hvad der er sket den 9/11. Så dette er en helt anden historie, som stadig mangler at blive opklaret, og virkelig komme til bunds i, hvad det præcist involverede i form af korrumperte elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat. Så krigen var dårligt defineret, og hvis man helt fra begyndelsen definerer en krig på den forkerte måde, kan den ikke føre til et positivt resultat.

'Afghanistan Papirerne', der blev offentliggjort af Washington Post i 2019, er allerede en knusende beretning om, at dette ikke gik godt, at alle succeshistorierne var fuldstændig svigagtige; ledende militærfolk blev citeret for at sige, at de ikke anede hvad de lavede der, ikke vidste, hvem fjenden var, men ikke desto mindre fortsatte krigen i to år mere.

Så den krig blev startet og ført på et fuldstændig forkert grundlag. Jeg tror, at det, vi ser nu, er erkendelsen af, at alle disse udenlandske, interventionistiske krige under påskud

af enten "retten til at beskytte", humanitære interventioner, regimeændringer, farverevolution – at denne politik er fuldstændig mislykket. Det førte til den værste katastrofe i NATOs i historie – jeg er enig med hr. Laschet på det punkt – og det skal stoppes. Også fordi det står klart, at "vestlige værdier" har spillet fallit med Afghanistan. Tanken om, at man kan gå ind i et andet land og med militære midler pålægge værdier, der ikke er helt så sandfærdige i første omgang – hvis man ser på menneskerettighedsspørgsmål i EU eller demokratispørgsmål, så er disse ting stort set betegnelser, der påsættes en politik, der har helt andet formål.

Så jeg synes, pointen må være at indse alt dette fuldt ud. Og jeg tror, at flere politikere, ligesom hr. Laschet, har bedt om en reel, dybdegående selvregnsagelse og refleksion over, hvad der gik galt, og jeg mener, at dette vil være meget sundt.

RASMUSSEN: Faktisk sagde den danske udenrigsminister, Jeppe Kofod, da han mandag holdt et pressemøde midt i alle de dramatiske udviklinger, at dette kræver refleksion og selvregnsagelse af hele den internationale koalition, af NATO, af alle af os, der har stået bag indsatsen i Afghanistan de sidste to årtier. At det vi ser er helt anderledes end analyserne; den afghanske hær og regeringen var måske mere en ørkenpejling end en realitet

Og samtidigt er især USA's rolle, og ændringen i USA's paradigme så vigtigt, hvor du i går, da du talte til dine medarbejdere, tog udtalelsen fra USA's president John Quincy Adams frem, hvor han sagde at "Når som helst standarden for frihed og uafhængighed udfolder sig, så vil Amerikas hjerte, hendes velsignelser og hendes bønner gøre sig gældende. Men Amerika drager ikke til udlandet for at søge efter at ødelægge monstre ". Kan du sige mere om dette? Og også specifikt om den ændring, der nu skal til at ske i USA?

ZEPP-LAROCHE: Det John Quincy Adams citat du nævnte, lægger

virkelig pointen frem. For med det angloamerikanske "special relationship" har USA forsøgt at adoptere det britiske imperiums model, skabe en unipolar verden og eliminere ethvert regime, der ikke følger trop med regimeskifte, farverevolution eller anden form for intervention med NGO'er. Dette er blevet tydeligt for hele verden. Og USA har heldigvis tradition for at være en republik. John Quincy Adams sagde ikke alene, at det ikke er meningen at jage fremmede monstre, men derudover at skabe en alliance af perfekt suveræne republikker, der er forenet i at tjene alles fælles bedste. Og det tror jeg, der opfordres til. Så hvis USA virkelig ville indse, at det er i deres egen interesse – først og fremmest tjener det ikke deres egen interesse med disse udenlandske interventions-krige. De har mistet utrolig meget image og omdømme. Det gælder Vesten generelt, denne fiasko i Afghanistan har skadet Vestens omdømme generelt, men USA i særdeleshed. Så der er ingen vej frem på denne måde.

Hvis imidlertid ledende institutioner og personligheder i USA og europæiske nationer ville sige: "OK, vi begik en fejl, og nu vil vi ændre vores syn. Vi samarbejder med Rusland og Kina om opbygningen af et nyt paradigme, hvor suverænitet respekteres, og den andens interesse er en del af ligningen". Så kunne vi befinde os i begyndelsen af en smuk ny æra. Og jeg tror, at det er den slags diskussion, der er nødvendig lige nu.

RASMUSSEN: Hvad med Afghanistan selv? Der er mange mennesker, der er bange for, hvad Talebans kontrol vil indebære. Er der en nu med Silkevejs-perspektivet en mulighed for at undgå de excesser, der fandt sted løbet af den forrige Taliban æra – at undgå en borgerkrig, og at undgå terrorister og destabilisering af hele området, og endvidere, hvad skal der gøres ved med opiumhandlen? Er dette en mulighed for at undgå fortidens potentielle katastrofer, og hvilken type udviklingsprogram foreslår du for Afghanistan?

ZEPP-LAROUICHE: Først og fremmest tror jeg, at de store naboer,

Rusland og Kina, er ekstremt bekymrede for hvorvidt Taleban vil opfylde deres løfte om ikke at fremme terrorisme og ikke gøre noget, der vil være i modstrid med Ruslands eller Kinas interesse. Taleban, som har overtaget kontrollen nu, har allerede udstedt amnesti for alle mennesker i den tidligere regering, de har garanteret, at der ikke vil ske nogen overlast på folk fra udenlandske ambassader, så det vil nu alt sammen være i fokus i verden. Og hvis Taliban opfylder disse løfter – og jeg er ret sikker på, at enhver form for økonomisk fordel ved Silkevejen er afhængig af, at de holder fast ved dette – så kunne man virkelig starte et økonomisk udviklingsprogram, hvorved – jeg mener, Afghanistan er et af de fattigste nationer i verden. Igennem 20 års engagement har USA og NATO, herunder den tyske Bundeswehr, ikke gjort noget for at opbygge nationen. OK, måske blev der bygget et par skoler og et par hospitaler, men for det meste er dødeligheden for børn under fem år stadig forfærdelig, fattigdommen er frygtelig; så hvis der nu er et perspektiv om at bygge infrastruktur, integrere korridorlinjerne i Afghanistan med Pakistans og Centralasiens, at nå ind i Kina, nå ind i Rusland, så kan den økonomiske udvikling starte.

Naturligvis må man starte med et sundhedssystem fordi vi stadig befinder os i en pandemi: Afghanistan har akut brug for moderne hospitaler, moderne uddannede læger, fordi denne pandemi er overhovedet ikke overvundet; så kunne man have et reelt, seriøst landbrugsprogram, der erstatter den resterende opiumproduktion, ved at give et incitament til de afghanske landmænd, hvorved de ville få det meget bedre, hvis de vil producere mad til landet og regionen. Jeg mener, vi har offentliggjort dette; vi afholdt netop denne konference, du refererede til, og derfor er alle disse programmer der. Men jeg tror, at det centrale er, at der er et internationalt samarbejde for ikke at gå glip af denne mulighed for at sætte den økonomiske udvikling i Afghanistan på dagsordenen på en seriøs måde.

RASMUSSEN: Som du siger, er nogle af disse planer allerede på tegnebrættet og venter bare på at blive gennemført, herunder i vores opdaterede rapport om Den nye Silkevej, hvor vi kommer med forslag – der er også et russisk forslag, som vi genoptrykte. Så, som Lyndon LaRouche sagde på tidspunktet for Oslo-aftalerne mellem palæstinenserne og israelerne, vil nøglen til at vinde freden være at få "skovlene i jorden" og starte byggeprocessen. Og at dette ville være den eneste måde at skabe en grund til, at de tidligere fjender arbejder sammen. Du har fremmet denne form for idé, fra Nicholas af Cusanus' "Modsætningernes Sammenfald", og det som du efterlyste under konferencen, som vi afholdt, med henblik på at sætte det økonomiske udviklingsprogram i centrum for spørgsmålet om det politiske forlig.

Nu er udviklingen forløbet hurtigere end... vi ved ikke, hvad der kommer til at ske med hensyn til hvilken type magtdeling. Men disse programmer er der; vi skal have skovlene i jorden. Har du noget mere at sige om det eller noget andet om Afghanistan, før vi går videre til det næste emne?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, du sagde det. Jeg tror, []den eneste ting man kan sige er, at der er en ung generation af mennesker, der har deres egne drømme, som har haft oplevelsen af []at rejse til udlandet, at være i kontakt med nationer rundt om i deres del af verden, og jeg tror, []der vil være en anden situation. Det vil ikke være som for 20 år siden. Mange ting er forandret – Kina er anderledes. Kina har nu lanceret Bælte and Vejinitiativet, hvilket er den dominerende dynamik i hele Asien. Det betyder, at perspektivet om at overvinde fattigdom, at have et anstændigt liv, som uddannede mennesker, som læger, som videnskabsfolk, som astrofysikere, som alt hvad man ønsker, det er meget mere fremme i tankerne hos den unge generation, og jeg tror, []at også Taleban vil opleve fordelene ved forandringerne i infrastrukturen. Fordi mennesker ikke er skabt til at konkurrere med dyr om fysisk arbejde; mennesker er der, fordi vi har et kreativt sind, vi kan udvikle

videnskabelige og teknologiske fremskridt, som gør livet bedre, hvilket gør levetiden længere. Og jeg tror, at disse er civiliserede forandringer, der foregår i hele Asien.

Asien har – i modsætning til USA eller Europa – den opfattelse, at det kommende århundrede er Asiens århundrede, og man har en enorm økonomisk udvikling: folk tror på, at livet vil blive bedre – hvilket ikke er tilfældet i Europa eller USA. Men i Asien tror folk, at de næste generationer får et bedre liv end de nuværende. Og der er også overalt en forbindelse til gamle traditioner, til dels 5.000 år gamle historier.

Også Afghanistan har en historie på mange tusinde år; det var en stor civilisation omkring tidspunktet for den græske klassiske periode, og der er meget arkæologisk arbejde, som stadig skal udføres. Så forbindelsen mellem fremtiden og den store tradition – dette område var kendt for at være 'de tusind byers land' – der er meget, som nu virker gavnligt. Og jeg er faktisk optimistisk om at såfremt verdenssamfundet reagerer positivt på dette øjeblik, kan det være begyndelsen på en ny æra for regionen og for menneskeheden.

...

RASMUSSEN: Et af de punkter, der blev rejst under videokonferencen om Lyndon LaRouches økonomiske principper [[link her](#)], passer meget godt ind i det, vi diskuterede om Afghanistan. Jeg tror, at det var Paul Gallagher, der påpegede, at det originale Bretton Woods-system, der blev udformet af Franklin Roosevelt, skulle være baseret på afslutningen af det kolonialistiske system; at det, for både at bringe politisk frihed til de tidligere koloniale nationer og økonomisk udvikling, ville afhænge af højteknologisk eksport, maskiner, traktorer, alle slags ting, fra USA, fra industrilandene, som en måde at opbygge de fattigere lande på og også som en motor for økonomisk vækst i industrilandene. Og den idé blev aldrig ført ud i livet på grund af Trumans

smålige sind, som sidenhen blev manipuleret af Churchill; men hvordan ser du dette i lyset af, ikke alene Afghanistan, men perspektivet om, at vi igen mobiliserer kapaciteterne, de industrielle og også videnskabelige og teknologiske kapaciteter på steder, hvor man kan sige tidligere industrialiserede nationer, hvor der nu også er store problemer på grund af pandemien? Og som vi har talt om, skabelsen af mange job med det formål endelig at bringe økonomisk udvikling til de fattigere lande.

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er stor opmærksomhed på systemernes såkaldte konkurrence mellem Vesten og Kina, fordi hvad Kina tydeligvis har opnået siden 2013, siden Xi Jinping lagde Bælte- og Vejinitiativet på bordet – dette har kun stået på i otte år – men i disse otte år har man set en utrolig udvikling af infrastruktur, det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie. Det påvirker 150 lande.

Det er helt klart en måde at overvinde fattigdom på: Kina har gjort det for sin egen befolkning. Det har givet udviklingslandene et eksempel på, at det kan lade sig gøre, og det står nu meget klart, at økonomisk udvikling og økonomiske korridorer er meget bedre end at gøre udviklingslandene til hangarskibe for den amerikanske militærmaskine. Det er meget mere attraktivt at deltage i økonomiske fremskridt og overvinde sine egne problemer end at have masser af moderne våbensystemer – ligesom tilfældet er i Afghanistan, hvor hæren er udstyret med ekstremt sofistikerede våben. Brugte den afghanske hær dem? Nej! De smed dem, fordi de ikke troede på det system, der ville være forbundet med brugen af dem. Så nu besidder Taliban mange af disse moderne våben.

Så jeg tror, at hvis folk er seriøse og virkelig lærer lektionen, så er økonomisk udvikling vejen frem; fredelig udvikling. Vi har en pandemi, vi har nye, alvorlige sygdomme, ligesom et nyt udbrud af Marburg virus; vi har en ny svamp; disse medfører alle faren for et biologisk holocaust, som min

mand advarede om i 1973. For at besejre det er der behov for at få alle lande til at arbejde sammen. Så hvis europæiske og asiatiske nationer samt USA alle ville sige, at prioritet nummer et er at overvinde fattigdom for at sikre, at intet barn længere dør af sult, fordi vi har teknologien til helt at undgå det – det er ikke nødvendigt – at have et moderne sundhedssystem i alle lande.

Jo, omfanget af frihed, de frihedsgrader, der ville ligge i et sådant samarbejde, herunder rumsamarbejde, at sætte landsbyer på Månen, byer på Mars; at tænke i et perspektiv af to, tre generationer fra nu af; interstellare rejser: Universet er så enormt, at jeg synes at den nuværende tilstand er et levn. Det er som en dinosaur, som man først vil kunne se på et museum om nogle år; men hvis menneskeheden skal overleve, kan den geopolitiske tankegang ikke være en del af det. Så hvorfor ikke opgive det – bare afslutte det og starte en æra med samarbejde, så folk vil være stolte over at være en del af generationen, der har gjort dette fremskridt?

RASMUSSEN: Og hvis vi gør det rette, kunne vi have perspektivet; hvem ved, hvor mange vidunderlige opdagelser der kommer fra de børn, der vil blive opdraget i Afghanistan under bedre forhold, hvis vi gør det rette. Jeg opfordrer stærkt vores seere til at se videokonferencen om Afghanistan, som vi afholdt for to uger siden, og også den konference, som vi holder på lørdag. Og som du sagde, er vi nødt til at bruge chokket over de seneste dages udvikling til at gribe muligheden for at etablere et nyt internationalt paradigme for mennesker gennem økonomisk udvikling, og jeg opfordrer også vore seere til at se LaRouche-videokonferencen, og til at studere Lyndon LaRouches værker; for som José López Portillo, den tidligere præsident i Mexico sagde: "Nu er tiden inde til at lytte til Lyndon LaRouche kloge ord; og også at arbejde for oprejsning af LaRouche og hans medarbejdere, mht. det falske grundlag for deres fængsling, så LaRouches forslag og hans tankemetode kan tages i brug netop nu, til at foretage dette

nødvendige paradigmeskifte, hvis potentiale er blevet overdraget til os med denne dramatiske udvikling.

Og jeg har en særlig appel til de af jer, der endnu ikke har kontaktet os: kontakt os. Sid ikke på sidelinjen, når vi har chancen for at ændre historien.

POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august 2021: Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik? Også med lydfil.

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/08/tg-16.mp3>

Ingen udvikling, ingen fred:

Begynd med Afghanistan

12. august (EIRNS) – *Ugeskriftet EIR*, udgivet i dag, bringer sin forsidehistorie under overskriften "Ingen udvikling, ingen fred: Start med Afghanistan", hvilket budskab i særdeleshed gælder de intense forhandlinger, der er i gang i denne uge i Doha, og for hvilke der kun er et tidsbegrænset vindue af muligheder. Begivenhederne sker hastigt. Centralt i Doha-forhandlingerne, der har fundet sted fra den 10. august til og med i dag, befinder sig 'Trojka+' – Kina, Rusland, USA plus Pakistan samt repræsentanter for Afghanistan og Taliban, hvortil kommer sessioner, der involverer andre nationer, i forskellige sammensætninger.

I mellemtiden hævder Taliban for nuværende at have kontrol over hovedstæderne i 10 af landets 34 provinser, hvoraf den sidste er Ghazni, kendt som "porten til Kabul", beliggende 130 km sydvest for hovedstaden. Pentagon meddelte i eftermiddag, at man vil sende tusinder af ekstra styrker ind for at hjælpe med at evakuere den amerikanske ambassade i Kabul, samt andre lokaliteter.

De foreløbige rapporter fra samtalerne i Doha udviser lidet eller intet resultat, men selve processen tæller meget. Kinas særlige repræsentant for Afghanistan, Yue Xiaoyong, sagde i går til Doha News, at dette kun er begyndelsen, og at processen skal føre til, at forskellige lande arbejder sammen. Den russiske udsending, Zamir Kabulov, rapporteres at have fremsat et trepunkts-forslag: 1) respektere en våbenhvile; 2) forpligte sig til en inkluderende dialog internt i Afghanistan; og 3) etablere en midlertidig, delt regeringsmagt, hvor der afholdes valg om to år. Afghanistans forslag til en regering – ubekræftet, men bredt rapporteret ved denne briefing – har henblik på en deling af regeringsmagten.

Blandt deltagerne i dagens samtaler er der ud over 'Trojka+'

repræsentanter fra Indien, Tyrkiet og Indonesien. Også Norge og Storbritannien og Organisationen for islamiske Lande står til rådighed. I tirsdags i Doha mødtes udsendinge fra EU, Storbritannien og USA.

Den eneste model for at få en plan til at fungere, er et perspektiv og handling for udvikling, og enighed blandt stormagterne for at få det til at ske. En variation af denne sandhed om, at der uden udvikling ikke kan være fred, er det yderligere faktum, at der slet ikke kan være nogen fremtid uden udvikling.

Processen med omvendt udvikling – nemlig "grøn" ødelæggelse af de levevilkår, som mennesker har brug for for at eksistere og være kreative, grundlaget for fremskridt i forhold til fortsat produktivitet – fremgår af endnu et klassisk tilfælde af strømafbrydelse, ligesom udfaldet under frostvejret i Texas i februar, eller det europæiske el-net, der var tæt på nedbrud i januar. Denne gang var det 'down under'.

Den 9. august befandt tusinder af mennesker i New Zealand sig pludseligt i mørket, da den nationale el-produktionskapacitet ikke kunne imødekomme efterspørgslen, og overbelastningssystemet førte til pludselige, kaotiske afbrydelser. Strømmen er tilbage for de fleste forbrugere, men politikerne skråler op om hvem de skal bebrejde. Faktisk blev New Zealand betragtet som verdens førende inden for lave CO₂-udledninger, på grund af at man får over 80 procent af sin elforsyning fra "vedvarende energikilder", hvilket for det meste betyder vandkraft til dets lille befolkning på 4,8 millioner mennesker. Men da de 'smarte' grønne begyndte at tilføje vindkraft og nåede en andel på 6 procent af den nationale forsyning fra 17 installationer plus tilføjede et spotmarked for engros-spekulation i elektricitet og andre typiske former for grøn svindel, var scenen sat for strømudfald.

I Tyskland er det bemærkelsesværdigt, at to store medier i

denne uge skriver advarsler mod at gå for langt og for hurtigt med den grønne ideologi. Die Zeit opfordrede til at forlænge levetiden for de tilbageværende fire tyske atomkraftreaktorer. I dag anfører Frankfurter Allgemeine Zeitung, at partiet 'De Grønnes' planer om at trække strøm fra vindparkerne ved Østersøen til forbrugere rundt omkring i landet ikke vil fungere, fordi kommende folk med grøn livsstil vil afvise at have strømledningerne i nærheden af deres hjem, osv.

Dette er blot forhalingsmanøvrer, men indikerer at virkeligheden endelig begynder at sætte ind.

Denne lørdag er der muligheden for at trænge ind til kernen af principperne om, hvad der definerer en vellykket økonomisk tilgang, som præsenteret så historisk og stærkt af statsmanden og økonomen Lyndon LaRouche, i særdeleshed, for 50 år siden, ved vendepunktet 15. august 1971, da Nixon-administrationen iværksatte flydende valutakurser. Konferencen den 14. august, sponsoreret af LaRouche Legacy Foundation, har titlen: "Nå så er du endelig villig til at lære økonomi?" Helga Zepp-LaRouche meddelte i går: "Dette bliver en skelsættende begivenhed, og jeg lover ikke for meget!"

LaRouche om Afghanistan: Påbegynd udvikling NU!

8. august (EIRNS) – I 1993, da der gennem modig ageren fra den israelske premierminister Yitzhak Rabin og PLO-formand Yasser Arafat, blev indgået en aftale om fred mellem Israel og palæstinenserne i Oslo (hvor det omhyggeligt blev undgået, at briterne fik nogen rolle at spille), og underskrevet i Washington af de to ledere, sagde Lyndon LaRouche følgende:

"Det presserende er her, at vi bevæger os hastigt for straks med det samme at få gang i økonomiske udviklingsprojekter, såsom kanalen fra Gaza til Det døde Hav, for hvis vi venter til dette er uddebatteret, vil fremskridtets fjender og fjender af den menneskelige race, igennem mennesker som Ariel Sharons venner, have succes med at gribe ind for at drukne denne aftale i blod og kaos".

Som i så mange andre potentielle vendepunkter i historien, blev Lyndon LaRouches kloge ord ikke taget til efterretning: Udviklingsprogrammerne blev udskudt, mens finans- og stabilitetsspørgsmål blev debatteret; Oslo-aftalerne blev saboteret; Rabin blev myrdet "af Ariel Sharons venner"; og "blod og kaos" har fulgt efter igennem de forløbne 28 år.

LaRouches ord har givet genlyd gennem årtierne, og er lige så relevante for krisen i Afghanistan i dag, som de var i Palæstina dengang – faktisk er en vellykket løsning i Afghanistan gennem LaRouches tilgang med "fred gennem udvikling" måske den sidste chance for at opnå en lignende fred i Sydvestasien i den nærmeste fremtid. Konsekvenserne af ikke at følge denne tilgang er mere alvorlige i dag, da verden bliver presset stadig tættere på termonuklear krig..

Men vi kan være optimistiske over, at potentialet for fred gennem udvikling er større i dag end nogen sinde siden 1990'erne, hvor muligheden for global fred efter Sovjetunionens sammenbrud blev spildt. På det tidspunkt foreslog Lyndon og Helga LaRouche 'Den nye Silkevej' for at forene verden i en ny æra af udvikling, fri for den britiske imperialistiske opdeling af verden i blokke. Briterne saboterede denne indsats ved at opretholde og udvide NATO og opretholde "fjendebilledet" af Rusland og Kina. Men Kina omfavnede ideen, og 20 år senere søsatte præsident Xi Jinping Bælte- og Vejinitiativet, og bragte den mirakuløse kinesiske udviklingsproces til resten af verden. Nu har langt størstedelen af verdens nationer deltaget i denne proces som medlemmer af Bæltet og Vejen.

Og det er LaRouche-Organisationen og LaRouches Schiller Institut der nu er i centrum for processen. Schiller Instituttets konferencer i de sidste 15 måneder har samlet operative kræfter til dialog – fra Rusland, Kina, Indien, Sydvestasien, Afrika og Latinamerika sammen med europæere og amerikanere – for at formulere den nødvendige økonomiske og politiske politik for et nyt paradigme for menneskeheden. Den udgave af *EIR* (Executive Intelligence Review, *red.*), der offentliggøres den 13. august, vil indeholde afskrifter af dele af den historiske konference i Schiller Instituttet den 31. juli, "Afghanistan: Et vendepunkt i historien – efter den mislykkede periode med regimeskifte", som indeholdt bl.a. dybdegående diskussion af udviklingsprocessen, der en gang for alle må og skal føre til en fredelig løsning af det imperialistiske "Great Game" i Afghanistan. I stedet for at britiske tropper marcherer gennem Khyber-passet, er planen en forlængelse af jernbanelinjen, der løber fra Kina gennem Peshawar til Gwadar-havnen, som en del af den kinesisk-pakistanske økonomiske korridor (CPEC), for gennem Khyber-passet at forbinde sig til Kabul og videre til Usbekistan og Tadsjikistan, der forbinder det indre Centralasien med Det arabiske Hav og genopretter Afghanistans gamle rolle som det velstående knudepunkt for Silkevejen.

Dette storslåede projekt blev formuleret på en konference i februar i Tasjkent og er allerede i gang. Umida Hashimova, en analytiker ved det USA-baserede Center for 'Naval Analyzes', der har specialiseret sig i Centralasiens anliggender, fortalte *South China Morning Post*, at der er igangværende finansieringsdiskussioner med amerikanske og asiatiske udviklingsagenturer, og at "Konstruktion af den 573 km lange første strækning af jernbanelinjen mellem Kabul og Mazar-i-Sharif, forventes at begynde i næste måned." Design og teknisk dokumentation af jernbanen vil blive foretaget af Russian Railways, meddelte usbekiske embedsmænd efter samtaler med den administrerende direktør for Russian Railways Oleg Belozarov i Tasjkent den 19. maj.

USA er engageret i to beslægtede institutioner. "Extended Troika", bestående af USA, Rusland, Kina og Pakistan, blev etableret i 2019 og holdt to møder i år, der fokuserede på at finde en løsning på Afghanistan-situationen efter tilbagetrækning af udenlandske styrker. Der er også et "Quad"-arrangement, der involverer USA, Usbekistan, Pakistan og Afghanistan, som er fokuseret på jernbaneudviklingsprojektet.

Det er afgørende, at USA samarbejder med alle landene i regionen, især Rusland, Kina, Indien og Pakistan, om denne afgørende test af menneskehedens evne til at afslutte geopolitikkens æra og skabe en ny renæssance. Der er magtfulde kræfter i Storbritannien og USA, herunder ledende elementer fra begge politiske partier, som vil gøre alt hvad de kan for at sabotere dette projekt, der modsætter sig det malthusianske vanvid af 'Green New Deal og affolkning', hvilket hurtigt ville føre til flere krige.

Amerikanere og verdens borgere vil få lejlighed til at reflektere over Lyndon LaRouches skelsættende ideer den 14. august, som markerer halvtredsårsdagen siden præsident Nixon afsluttede Bretton Woods-systemet, hvilket bekræftede LaRouches advarsel dengang. Tilmeld dig her til konferencen, "So, Are You Finally Willing To Learn Economics?": <https://www.larouchelegacyfoundation.org/news/august-15/#rsvp>

POLITISK ORIENTERING den 9. august 2021, video og lyd:

De store problemer kan kun løses, hvis vi erstatter geopolitik med samarbejde

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/08/Stemme-024.mp3>

Schiller Instituttets Afghanistan-konference: Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

31. juli (EIRNS) – Schiller Instituttet samlede i dag diplomater og eksperter fra mange nationer, herunder Afghanistan, Rusland, Kina, Pakistan, USA, Italien og andre til en intens diskussion på en international virtuel konference om temaet: "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifter'.

Helga Zepp-LaRouche (Tyskland), præsident og grundlægger af Schiller Instituttet, som har ledet en proces med

institutionel og uformel dialog igennem de sidste 18 måneder, sagde ved afslutningen af dagens begivenhed, at vi nu "har et perspektiv på hvilken vej vi skal gå". Prioriteten er "at lægge 'udvikling' frem på bordet, hvilket vil være svært for nogen at afvise", og at give al den støtte, der er mulig for at få det til at ske. Dagens sidste taler, Hussein Askary (Sverige), Sydvestasien-koordinator for Schiller Institutet, udtrykte på det kraftigste, at vi skal "gøre 'udvikling' til det første punkt" i enhver forhandling, ikke det sidste. Han advarede: "Hold krigsherrerne og briterne ude!" Askarys præsentation, der dækkede konkrete aspekter af udvikling, havde titlen: "Sæt Afghanistan på bæltet & vejen til fred".

Arrangementet blev åbnet af ordstyrer Dennis Speed (USA), der sagde, at drøftelserne ville ændre den sædvanlige opfattelse af krig eller fred gennem deltagelse i diplomatiske bestræbelser på at formulere politik for gensidig forståelse og udvikling. Han introducerede en kort video fra 1985 af statsmand og økonom Lyndon LaRouche, der med henvisning til præsident Abraham Lincolns gerninger pointerede, at indflydelsen af infrastruktur forvandler en økonomi. Zepp-LaRouches indledende bemærkninger understregede, at vi befinder os i et særligt øjeblik i historien, hvor geopolitisk konfrontation må afsluttes og et nyt paradigme påbegyndes – ikke kun for eurasisk integration og velstand, men for universel historie. Hun viste det smukke kunstværk "Gyldne Maske" for at pointere den 5.000 år lange historie i den centralasiatiske region.

Professor Pino Arlacchi, der deltog fra Italien, spillede en hovedrolle i diskussionen fra start til slut. For indeværende er han professor i sociologi ved Sassari Universitet, tidligere var han administrerende direktør for FN's kontor for narkotikakontrol og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002) og tidligere observatør for Afghanistan i Europa-Parlamentet. Han talte om: "Udryd opium i Afghanistan, udvikl moderne landbrug, opbyg nationen nu." Han beskrev sin oprindelige plan, som i

2001 næsten havde elimineret opiumsvalmuens vækst i Afghanistan, hvilket sidenhen vendte i de følgende år fra 2001 pga. amerikanske og NATO's militære operationer. Arlacchi foreslog igen i 2010 en plan, som blev forpurret af EU, Storbritannien og USA. I dag er Afghanistan kilden til over 80% af verdens opiumsstoffer. Arlacchi fremlagde hvad der kan og må gøres i dag. Den nødvendige metode baserer sig på alternativt landbrug – støtter landmænd til at skifte til andre afgrøder og lignende realistiske metoder. Arlacchi understregede, hvor relativt billigt dette er i betragtning af narkotikakartellernes enorme indflydelse. Landmænd i Afghanistan får muligvis 300 til 350 millioner dollars for deres opiumafgrøde, som derefter er 20 milliarder dollars værd for organiseret kriminalitet i Europa. Der er mange alternative afgrøder med stor brugsværdi, for eksempel safran.

Diplomaterne præsenterede et bredt udsnit af den nuværende situation. Ambassadør Hassan Shoroosh (Afghanistan), Afghanistans ambassadør i Canada, talte fra Ottawa og sagde, at der er et "nyt kapitel i partnerskab" forude, som skal udarbejdes. Hans tale hed: "Vejen frem for Afghanistan." Han sagde, at hans land er "positioneret til at tjene som landbro" i Eurasien og gennemgik i detaljer forskellige transportkorridorer, fra Lapis Lazuli-korridoren, til 'Five Nations Railway route'.

Ambassadør Anna Evstigneeva (Rusland) talte fra New York City, hvor hun er stedfortrædende fast repræsentant ved Den russiske Føderations mission i FN. Hendes præsentation havde titlen: "Ruslands udsigter for Afghanistan og Eurasien". Hun understregede, at målet er stabilitet, og at der ikke er nogen militær løsning. Der er vigtige ramme-institutioner blandt naboerne i regionen, herunder CSTO og SCO og bilaterale forbindelser. Der er en særlig rolle for den 'udvidede trojka', som har været på plads i mange år. Der vil finde møder sted i den nærmeste fremtid. Transport og infrastruktur har stor betydning.

Dr. Wang Jin (Kina), stipendiat ved Charhar Institute, talte om emnet "Afghanistan og Bælte- og Vejinitiativet". Han præsenterede fire centrale aspekter af Kinas bekymringer: 1) at der ikke er nogen spredning af ustabilitet; 2) at der er en fremtid med fremskridt for Afghanistan; 3) at ekstremisme og terrorisme ikke vinder frem; og 4) at Kina og Afghanistan har positive bånd.

Hr. Hassan Daud talte fra Pakistan. Han er administrerende direktør for 'Khyber Pakhtunkhwa Province Board of Investment & Trade'. Han påpegede, at Afghanistan er et af "de mindst økonomisk integrerede [lande]" i den central- og sydasiatiske region efter årtiers stridigheder. Han talte om den store "økonomiske oversvømmelse" der vil følge, idet Pakistan udnytter sin position og sine ressourcer til at blive et logistisk knudepunkt og udvider fordelene for Afghanistan gennem Bælte- og Vejinitiativets flagskib, 'Kina-Pakistan-økonomisk Korridor' (CPEC). Vi skal have "ånden fra den gamle silkevej" igen. Han efterlyste flere seminarer om dette, der involverede forskere, handelskamre og andre.

Fra USA talte Ray McGovern. Han er tidligere analytiker i USA's Central Intelligence Agency (CIA) og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPs). Han tog fat på emnet: "The Real Interest of the United States in Asia" og fremførte mange stærke punkter, herunder at rækken af militære chefer, der løj om hvad USA foretog sig i Afghanistan, i Irak samt andre steder må "drages til ansvar". Han påpegede dramatisk, at der ikke engang var blevet foretaget kompetente "situations-estimer", hvilket der ellers skulle, om terræn, vejr, LOCS-kommunikationslinjer og forsyninger og andre standardvurderinger af, hvad USA foretager sig på steder. I 2010 betalte den amerikanske flådes logistik 105 \$ pr liter for at fylde brændstof på kampvogne og militære køretøjer i Afghanistan! Han langede hårdt ud efter den racisme, der var involveret i at formode, at man kan foretage sig alt muligt, hvor som helst; han citerede Kipling.

Mange andre var involveret i de to spørgerunder med vigtige udvekslinger om centrale emner. F.eks. fremhævede Earl Rasmussen, næstformand i Eurasian Society, nødvendigheden af at opbygge tillid. Dr. Stephen Fischer, en amerikansk læge, rapporterede om et år han tilbragte i sundhedsforvaltningen i Afghanistan, hvor han arbejdede sammen med et lokalt genopbygningshold. Zepp-LaRouche understregede mange gange, at det, i forbindelse med den langvarige pandemi, er bydende nødvendigt, at vi i Afghanistan og overalt tager skridt for folkesundhed og moderne lægelig infrastruktur. Dr. Walter Faggett og generalmajor Peter Clegg (fhv.), begge med i 'Komitéen for modsætningernes Sammenfald, deltog i den første spørgerunde. Alaha Ahrar, administrerende direktør for Kindness Sharing Project ringede ind fra Virginia for at spørge, hvad der ville ske med de fremskridt, som kvinder havde opnået i Afghanistan, hvis Taleban skulle tage magten?

Ambassadør Anna Evstigneeva drog den konklusion, at det er "vigtigt at hæve sig over geopolitikken". Hun sagde, at vi i Rusland "på alle niveauer, inklusive præsident Putin er klar til samarbejde". Helga Zepp-LaRouche opfordrede paneldeltagere og alle blandt seerne til at bidrage til perspektivet om udvikling, der blev diskuteret, og mobilisere herfor. Professor Arlacchi, der har udgivet en ny bog, *Against Fear: Violence Is Diminishing, The True Threats to World Peace* (på italiensk) talte i sine afskedsord om, at "fred er stærkere end krig. Lad os være mere modige. Ikke ofre for store bedrag". Hele konferencen er arkiveret til visning. Nu er det tid til at slutte sig til Schiller Instituttet.

POLITISK ORIENTERING den 23. juli 2021:

Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Schiller Institutet · Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Afghanistan ved en korsvej: Kirkegård for imperier eller begyndelsen af en ny æra? af Helga Zepp-LaRouche

10. juli – Efter den hurtige tilbagetrækning af amerikanske og NATO-tropper fra Afghanistan – USA's tropper, bortset fra et par sikkerhedsstyrker, blev fløjet ud i ly af natten uden at informere de afghanske allierede – er dette land for øjeblikket, men sandsynligvis ikke længe, verdenshistoriens skueplads. Nyhederne fortsætter med at strømme ind: På jorden opnår Taliban-styrkerne hurtige territoriale gevinster i det nordlige og nordøstlige del af landet, hvilket allerede har

skabt betydelig spænding og bekymring i Turkmenistan, Usbekistan og Tadsjikistan, og de har erobret den vestlige grænseby Islam Qala, der håndterer betydelige handelsstrømme med Iran. Samtidig foregår der intenst diplomatisk aktivitet blandt alle de lande, hvis sikkerhedsinteresser er påvirket af begivenhederne i Afghanistan: Iran, Pakistan, Indien, Rusland, og Kina, for kun at nævne de vigtigste.

Kan der findes en intern afghansk løsning? Kan en borgerkrig mellem den afghanske regering og Taliban forhindres? Kan terroristgrupper, såsom ISIS, der er begyndt at genvinde et fodfæste i nord, og Al-Qaida, opløses? Eller vil krigen mellem de afghanske fraktioner fortsætte og dermed udvidelsen af opiumdyrkning og eksport samt den globale trussel om islamisk terrorisme? Vil Afghanistan igen synke ned i vold og kaos og blive en trussel, ikke kun for Rusland og Kina, men endog for USA og Europa?

Hvis disse spørgsmål skal besvares i en positiv forstand, er det afgørende, at USA og Europa først besvarer spørgsmålet med brutal ærlighed om, hvordan krigen i Afghanistan blev sådan en katastrofal fiasko, en krig ført i hele 20 år af USA, den stærkeste militære magt i verden, sammen med militærstyrker fra 50 andre nationer. Mere end 3.000 soldater fra NATO og allierede styrker, herunder 59 tyske soldater [og 43 danske soldater], og i alt 180.000 mennesker, inklusive 43.000 civile, mistede livet. Dette var til en økonomisk pris for USA på mere end 2 billioner \$ og på 47 milliarder € for Tyskland. Tyve års rædsel hvor alle sider, som det er sædvanligt i krig, var involveret i grusomheder med ødelæggende virkninger på deres eget liv, inklusive de mange soldater der kom hjem med posttraumatiske stresslidelser og ikke har været i stand til at klare livet siden. Efter ti års krig med Sovjetunionen i 1980'erne, efterfulgt af en lille pause, måtte den afghanske civile befolkning derefter lide yderligere 20 års krig med en næsten utænkkelig række pinsler.

Det var klart fra starten, at denne krig ikke kunne vindes. Indførelsen af NATO's gensidige forsvarsklausul i henhold til artikel 5 efter terrorangrebene den 11. september var baseret på den antagelse, at Osama bin Laden og Taliban-regimet stod bag disse angreb, hvilket således ville retfærdiggøre krigen i Afghanistan.

Men som den amerikanske senator Bob Graham, formanden for Kongressens "Fælles undersøgelse af efterretningsaktiviteter inden og efter terrorangrebene den 11. september 2001", gentagne gange påpegede i 2014, undertrykkede de daværende sidste to amerikanske præsidenter, Bush og Obama, sandheden om hvem der stod bag 11. september. Og det var kun på grund af denne undertrykkelse, at truslen fra ISIS således blev mulig. Graham sagde under et interview i 2014 i Florida:

"Der er fortsat nogle ufortalte historier, nogle ubesvarede spørgsmål om den 11. september. Måske er det mest grundlæggende spørgsmål: Blev den 11. september udført af 19 personer, der arbejdede isoleret, som over en periode på 20 måneder var i stand til at tage de grove konturer af en plan, der var udviklet af Osama bin Laden, og omsætte den til en detaljeret arbejdsplan, for derefter at indøve denne plan; og endelig at udføre en ekstrem kompleks række opgaver? Lad os tænke på de 19 mennesker. Meget få af dem kunne tale engelsk. Meget få af dem havde overhovedet været i USA før. De to formænd for 9/11-Kommissionen, Tom Kean og Lee Hamilton, har sagt, at de synes det er yderst usandsynligt, at disse 19 mennesker kunne have gjort, hvad de gjorde, uden nogen ekstern støtte i den periode de boede i USA. Jeg er meget enig... Hvor fik de deres støtte?"

Dette spørgsmål er stadig ikke blevet besvaret tilfredsstillende. Vedtagelsen af JASTA-loven (Retfærdighed mod statssponsoreret Terrorisme – Justice Against State Sponsors of Terrorism) i USA, afsløringen af de 28 tidligere hemmeligstemplede sider i den fælles

kongresundersøgelsesrapport om den 11. september, der blev holdt hemmelig i så lang tid, og retssagen, som familierne af ofrene fra den 11. september førte mod den saudiarabiske regering, leverede tilstrækkelig bevis for den faktiske økonomiske støtte til angrebene. Men efterforskningen af alle disse ledetråde blev forsinket med bureaukratiske midler.

Den eneste grund til at uoverensstemmelser omkring 11. september nævnes her, er for at pege på det faktum, at hele definitionen af fjenden i denne krig faktisk var forkert fra begyndelsen. I en hvidbog om Afghanistan udgivet af BÜSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet) i Tyskland i 2010 påpegede, at en krig, hvor målet ikke er defineret korrekt, næppe kan vindes, og vi krævede på det tidspunkt øjeblikkelig tilbagetrækning af de tyske styrker.

Da Washington Post offentliggjorde de 2.000 sider lange "Afghanistan Papirer" i 2019 under titlen "I krig med sandheden", burde krigen allerede den gang have været afsluttet. De afslørede, at denne krig havde været en absolut katastrofe fra starten af, og at alle erklæringer fra det amerikanske militær om de påståede fremskridt var bevidste løgne. Undersøgelsesjournalisten Craig Whitlock, der offentliggjorde resultaterne af sin tre års forskning, herunder brug af dokumenter opnået under loven om frie informationer (Freedom of Information Act – FOIA), og udsagn fra 400 personer med førstehåndskendskab viste den absolutte inkompetence, som denne krig blev ført med.

Derefter var der de forbløffende udsagn fra generalløjtnant Douglas Lute, Afghanistan-tsaren under Bush- og Obama-administrationerne, som under en intern høring i "Det særlige ministerium for Afghanistans Genopbygning" i 2014 havde sagt: "Vi var blottet for en grundlæggende forståelse af Afghanistan – vi vidste ikke, hvad vi gjorde... Hvad forsøger vi at gøre her? Vi havde ikke den fjerneste opfattelse af, hvad vi foretog os... Hvis det amerikanske folk kendte til omfanget af

dette funktionssvigt... hvem ville sige, at det hele var forgæves? ”

Efter at disse dokumenter blev offentliggjort, skete der intet. Krigen fortsatte. Præsident Trump forsøgte at bringe tropperne hjem, men hans forsøg blev i det væsentlige undermineret af det amerikanske militær. Det er først nu, når prioriteten er skiftet til Indo-Stillehavet og til indeslutningen af Kina og Rusland, at denne absolut meningsløse krig blev afsluttet, i det mindste hvad angår udenlandske styrkers deltagelse.

11. september bragte ikke kun verden Afghanistan-krigen, men også Patriotloven (Patriot Act) et par uger senere, og hermed det påskud for den overvågningsstat, som Edward Snowden kastede lys over. Det ophævede en væsentlig del af de borgerrettigheder, der var blandt de mest fremragende resultater af Den amerikanske Frihedskrig og nedfældet i den amerikanske forfatning, og det underminerede USA's natur som republik.

Samtidig blev de fem principper for fredelig sameksistens, som er kernen i international lov og FN-pagten, erstattet af en stigende vægt på den "regelbaserede orden", der afspejler interesserne og forsvaret af det transatlantiske etablissemments privilegier. Tony Blair havde allerede sat tonen for en sådan afvisning af principperne i Den westfalske Fred og international lov to år tidligere i sin berygtede tale i Chicago, der dannede den teoretiske retfærdiggørelse for de "endeløse krige" – dvs. de interventionistiske krige gennemført under påskud af "ansvaret for at beskytte" (Responsibility to Protect – R2P), en ny slags korstog, hvor "vestlige værdier", "demokrati" og "menneskerettigheder" formodes at blive overført – med sværd eller med droner og bomber – til kulturer og nationer, der kommer fra helt anderledes civilisationstraditioner.

Derfor må Afghanistan-krigens katastrofale fiasko – efter de foregående fiaskoer, Vietnam-krigen, Irak-krigen, Libyen-krigen, Syrien-krigen og Yemen-krigen – hurtigt blive vendepunktet for et fuldstændigt skift i retning væk fra de sidste 20 år.

Del 2

Siden senest Covid-19-pandemiens udbrud, et udbrud der var helt forudsigeligt, og som Lyndon LaRouche i princippet havde forudsagt allerede i 1973, burde der have været igangsat en grundlæggende debat om de mangelfulde aksiomer i den vestlige liberale model. Privatiseringen af alle aspekter af sundhedsvæsnerne har bestemt givet lukrative overskud til investorer, men den økonomiske skade, der er blevet påført, og antallet af dødsfald og langvarige sundhedsproblemer har brutalt afsløret sundhedsvæsnernes svage punkter.

Den strategiske turbulens forårsaget af tilbagetrækningen af NATO-tropper fra Afghanistan giver en glimrende mulighed for en revurdering af situationen, for en korrektion af den politiske retning og en ny løsningsorienteret politik. Den lange tradition for geopolitisk manipulation af denne region, hvor Afghanistan i en vis forstand repræsenterer grænsefladen fra det britiske imperiums "Great Game" i det 19. århundrede til Bernard Lewis' og Zbigniew Brzezinskis "krisebue (arc of crisis)", må begraves. en gang for alle, for aldrig at blive genoplivet. I stedet skal alle naboerne i regionen – Rusland, Kina, Indien, Iran, Pakistan, Saudi-Arabien, Golfstaterne og Tyrkiet – integreres i en økonomisk udviklingsstrategi, der repræsenterer en fælles interesse blandt disse lande, én som er defineret af en højere orden og er mere attraktiv end fortsættelsen af de respektive formodede nationale interesser. Dette højere niveau repræsenterer udviklingen af en tværnational infrastruktur, storstilet industrialisering og moderne landbrug for hele Sydvestasien, som den blev

præsenteret i 1997 af EIR og Schiller Institutet i specialrapporter og derefter i studiet "Den nye Silkevej bliver til verdens landbro (The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge)." Der er også et omfattende russisk studie fra 2014, som Rusland havde til hensigt at fremlægge på et G8-topmøde, før det blev udelukket fra denne gruppe.

I februar i år blev udenrigsministrene fra Pakistan, Afghanistan og Usbekistan enige om at anlægge en jernbanelinje fra Tasjkent, Usbekistans hovedstad, via Mazar-e-Sharif og Kabul, Afghanistan, til Peshawar i Pakistan. En ansøgning om finansiering fra Verdensbanken blev indsendt i april. Samtidig blev Pakistan og Afghanistan enige om at anlægge en motorvej, Khyberpas økonomisk korridor (Khyber Pass Economic Corridor), mellem Peshawar, Kabul og Dushanbe. Det vil tjene som en fortsættelse af Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC), et udstillingsprojekt i det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ (BRI).

Disse transportlinjer skal udvikles til effektive udviklingskorridorer og en øst-vest-forbindelse mellem Kina, Centralasien, Rusland og Europa samt et nord-syd infrastrukturnetværk fra Rusland, Kasakhstan og Kina til Gwadar, Pakistan ved Det arabiske Hav, alle behøves at blive gennemført.

Alle disse projekter udgør betydelige tekniske udfordringer – bare overvej det totalt bjergrige landskab i store dele af Afghanistan – men den fælles vision om at overvinde fattigdom og underudvikling kombineret med ekspertise og samarbejde mellem de bedste ingeniører fra Kina, Rusland, USA og Europa kan "flytte bjerge" i overført betydning. Kombinationen af Verdensbanken, Den asiatiske Infrastruktur-investeringsbank (AIIB), BRIKS' (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika) Ny Udviklingsbank, Ny Silkevejsfond og nationale långivere kunne udstede de nødvendige kreditlinjer.

Et sådant udviklingsperspektiv, også for landbruget, ville også give et alternativ til den massive narkotikaproduktion, der plager denne region. På nuværende tidspunkt kommer over 80% af den globale opiumproduktion fra Afghanistan, og ca. 10% af den lokale befolkning er i øjeblikket afhængig, mens Rusland for ikke så længe siden definerede sit største nationale sikkerhedsproblem som narkotikaeksport fra Afghanistan, og tal fra 2014 viste, at 40.000 mennesker om året blev dræbt i Rusland. Realiseringen af et alternativ til narkotikadyrkning er i hele verdens grundlæggende interesse.

Covid-19-pandemien og risikoen for yderligere pandemier har dramatisk understreget behovet for at opbygge moderne sundhedsvæsnen i hvert eneste land på Jorden, hvis vi skal forhindre, at de mest forsømte lande bliver ynglepladser for nye mutationer, som ville forpurre hele den hidtidige indsats. Opførelsen af moderne hospitaler, uddannelse af læger og sygeplejepersonale og de nødvendige infrastrukturelle forudsætninger er derfor lige så meget i alle politiske grupper i Afghanistans interesse og for alle lande i regionen, som for de såkaldte udviklede lande.

Af alle disse grunde repræsenterer den fremtidige udvikling i Afghanistan en korsvej for hele menneskeheden. Samtidig er det en perfekt demonstration af muligheden, der ligger i anvendelsen af Nikolaus fra Kues' princip om modsætningernes sammenfald, *Coincidentia Oppositorum*. Hvis man forbliver på niveauet med modsigelserne i de berørte nationers påståede interesser – Indien-Pakistan, Kina-USA, Iran-Saudi-Arabien, Tyrkiet-Rusland – er der ingen løsninger.

Hvis man derimod overvejer alles fælles interesser – at overvinde terrorisme og narkotikaplagen, varig sejr over farerne ved pandemier og afslutte flygtningekriserne – så er løsningen åbenbar. Det vigtigste aspekt er imidlertid spørgsmålet om den vej vi som menneskehed vælger – om vi vil styrte længere ned i en mørk tidsalder og potentielt endog

risikere vores eksistens som en art, eller om vi sammen ønsker at forme et virkeligt menneskeligt århundrede. I Afghanistan gælder det mere end nogen andre steder i verden: Det nye navn for fred er udvikling!

Bidens illegale bombning i Syrien – går USA tilbage til regimeskifte-krige

27. februar (EIRNS) – Den amerikanske bombning af en efter sigende iransk støttet millits-stilling i Syrien torsdag aften, hvor man hævdede, at det var et defensivt angreb for at beskytte amerikanske styrker i Irak, er blevet fordømt af en lang række politiske og professionelle kilder i mange lande som en alvorlig overtrædelse af folkeretten og den amerikanske forfatning. Kongresmedlemmer fra begge partier har afvist det dødbringende angreb for overtrædelse af såvel den amerikanske forfatning, som kræver kongresgodkendelse for krigshandlinger undtagen når nationen er under direkte angreb, som FN-pagten.

Spørgsmålet der trænger sig på: Vil Biden regeringen lede USA tilbage til sporet med "regimeskifte-krige?" Præsident Donald Trump var ude af stand til at gennemføre sin hensigt om at afslutte de "endeløse krige", der blev søsat af Bush og Obama, eftersom det militærindustrielle kompleks (som Trump direkte beskyldte for at kræve nye krige på vegne af våbenproducenterne) tilbagekaldte hans ordrer om at trække sig ud af Irak og Afghanistan. Trump havde succes med ikke at tillade nye krige, men nu har præsident Biden Antony Blinken som sin udenrigsminister. Det var Blinken, der som Obamas

vice-nationale sikkerhedsrådgiver og viceudenrigsminister, førte kampagnen for at gennemføre et regimeskifte mod den syriske præsident Bashar Al-Assad og fejlagtigt beskyldte Assad for at bruge kemiske våben mod sin egen befolkning, en løgn frembragt af britisk efterretningstjeneste. Var angrebet i Syrien torsdag aften en prøveballon for krigspartiet i forhold til at gå tilbage til at tjene som den militære snigmorder for britiske kolonikrige?

Der er samtidig bestræbelser fra verdens ledere for at overbevise Biden-administrationen om at afværge den voksende fare for krig mod Iran, en krig, der helt sikkert vil optrappe potentialet for en generel krig med Rusland og Kina. Demokraterne under Obama forhandlede den oprindelige JCPOA-aftale med Iran, en aftale, som selv førende israelske militær- og efterretningseksperter mener var yderst gavnlig for at forhindre atomar spredning (på trods af Bibi Netanyahus gale rablen imod den). Men bombing af Iran-støttede styrker, der direkte samarbejder med den irakiske regering om at bekæmpe resterne af terrorist-ISIS-netværk, kan underminere enhver ny samtale med Teheran – hvilket måske er, hvad krigspartiet havde til hensigt med dette luftangreb i Syrien...

Vi fortsætter her med et uddrag fra lederen den 28. februar: Som et 'casestudie' af spændingen mellem udviklingsdestruerende geopolitik og det nye paradigme for økonomisk vækst, betragt tilfældet Irak.

I et kommende interview udført søndag satte Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, Hussein Askary, Biden-bombningen den 25. februar i sammenhæng med Bælte- og Vejinitiativets potentiale for at omforme Sydvestasien, såvel som hans egen indsats for at skabe en folkebevægelse, der er i stand til at forstå og kræve den økonomiske politik, der kan give dem en lys fremtid. I 2019 besøgte den irakiske premierminister, Adel Abdel-Mahdi, Kina med en stor delegation, og udarbejdede aftaler, hvorved en lille del af Iraks olieeksport kunne bruges til at sikre kredit fra Kina

til produktive investeringer i projekter som havne og anden større infrastruktur, der så desperat behøves for at skabe en fuld, voksende økonomi. Men udbruddet af en "farverevolution" i Irak efter Abdel-Mahdis tilbagevenden, og mordet på den iranske general Qassem Soleimani i januar 2020 samt den irakiske militærleder Abu Mahdi Al-Muhandis, bragte en ny regering ind og satte midlertidigt en stopper for muligheden for en aftale mellem Irak og Kina.

Men Askary har lagt grundlaget for en folkelig mobilisering. I november 2019 søsatte han den arabiske 'LaRouche School of Physical Economics'. Han hjalp en irakisk Facebook-gruppe for infrastruktur til at vokse fra 30.000 til 280.000 medlemmer, før den blev slettet af Facebook i november 2020. Han er fortsat med at organisere sig gennem adskillige online-communities, regeringskontakter og gennem de irakiske medier, og har bidraget til at katalysere populære demonstrationer til støtte for Irak-Kina aftalen. "Vil irakiske unge være militsfolk eller ingeniører?" spørger Askary udfordrende.

Udviklingen af en veluddannet og aktiv borgerbevægelse er i dén grad nødvendig i USA (og alle andre nationer), hvor de nuværende ledelsesstrukturer ikke har de nødvendige svar.

'Kina og Indien må tilstræbe harmoni', tilskynder kronik efter Xi- Modi-topmøde

2. maj, 2018 – Sådan lyder overskriften på en kronik i *Global Times* 1. maj, skrevet af prof. Liu Zongyi fra Shanghai

Institutes for International Studies, og som diskuterer de muligheder, som det uformelle topmøde mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den indiske premierminister Narendra Modi i sidste uge frembyder. Prof. Liu gør det klart, at der er dem i Vesten, som er engageret i en »sammensværgelse for at drive en kile« ind mellem Kina og Indien, men han kommer med et stærkt forsvar for, at de to lande kommer til en forståelse af deres uoverensstemmelser med det formål at »nå frem til en strategisk konsensus« og »fremme foryngelsen af asiatiske civilisationer«.

Lius kronik er blot én blandt mange, som de kinesiske medier har publiceret i løbet af de seneste par dage, og som fokuserer på det betydelige, strategiske potentiale af Xi-Modi-topmødet. De fleste af disse kronikker forventer ikke, at Modi formelt vil tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet før efter valgene i Indien i 2019, for ikke at se ud til at gøre indrømmelser over for Kina, men fremskridt mht. specifikke fællesprojekter er sandsynlige – inkl. i Afghanistan, Nepal, Bangladesh osv.

Liu skriver: »Kina og Indien anførte udviklingen af menneskelige civilisationer før moderne tid, men blev tyranniseret af Vesten i moderne historie. Hvis de to fremvoksende økonomier kan udvikle deres relationer til et nært partnerskab og en ny type af relationer mellem store lande, er der et stort håb om Kinas og Indiens hurtige opkomst, og om Asiens genoplivning. Men de vestlige lande vil imidlertid måske ikke resignere til at miste det lederskab og den dominans over verden, der har varet i hundreder af år.

Med verden, der undergår dybtgående forandringer, bør Beijing og New Delhi fundere over, om de skal promovere foryngelsen af asiatiske civilisationer eller falde ind i konflikt og konfrontation, pga. Vestens sammensværgelse om at drive en kile ind mellem dem. Ledere af Kina og Indien bør nå frem til en strategisk konsensus.«

China Daily havde en kronik af Buddi Prasad Sharma fra Nepal, en Ph.d.-kandidat ved Kinas Universitet for Kommunikation, som på lignende måde fremfører, at »den kinesisk-indiske relation vil gå ind i en ny æra for samarbejde«, på trods af dem, der vil have dem til at forblive i konflikt med hinanden. »Selv om visse hardliner politikere og eksperter i Indien ikke ønsker at se en kinesisk-indisk tilnærmelse og et samarbejde, så viser historien, at, når disse to giganter bevarede forståelse og fred, vandt begge enormt ved det. Når de befinder sig i konfrontation, skabte de et meget pessimistisk miljø inden for regional fred og orden. Så, ligesom Rajiv Gandhis besøg til Kina i 1988, kunne Modis nylige besøg og hans meget eksklusive diskussion med Xi spille en vital rolle i at styrke de bilaterale relationer på den ene hånd, og ligeledes bidrage til regional og international fred, harmoni og udvikling. Vi kan således konkludere, at resultatet af de uformelle forhandlinger mellem Xi og Modi i Wuhan tilbyder glimt at en ny æra for kinesisk-indisk samarbejde over hele linjen.«

Foto: PM Narendra Modi fra Indien og præsident Xi Jinping fra Kina diskuterer over en kop te, på det uformelle topmøde i Wuhan, Kina.

Kinas Xi og Indiens Modi aftaler det første fælles økonomiske projekt for Afghanistan nogensinde

28. april, 2018 – Alt imens den indiske premierminister Narendra Modis og den kinesiske præsident Xi Jinpings

»uformelle topmøde« i Wuhan, Kina, ikke afstedkom nogen formelle erklæringer, så er resultater blevet bekendtgjort, som inkluderer vigtige forpligtelser. *The Hindu* rapporterer disse i dag i opsummeret form.

De to nationer vil påtage sig et fælles, økonomisk projekt i Afghanistan, det første samarbejde nogensinde af denne art.

Et samarbejde mellem de to landes militær på direkte niveau vil blive opgraderet.

Det »Tættere Udviklingspartnerskab« mellem Kina og Indien vil blive styrket og involverer økonomisk samarbejde og mellemfolkelige udvekslinger.

Inden for økonomiske relationer vil der komme en satsning på bilateral handel og investering for mere balance mellem nationerne ved at drage fordel af økonomisk komplementaritet.

Begge nationer vil udpege en særlig repræsentant til at spille en rolle i disse funktioner.

Samarbejdet omkring terrorismebekæmpelse vil blive opgraderet.

Begge ledere var enige om værdien af formatet med »uformelt topmøde« og vil fortsætte med at afholde flere sådanne dialoger. Modi har inviteret Xi til Indien for et tilsvarende arrangement i 2019.

Foto: Premierminister Narendra Modi fra Indien mødtes med præsident Xi Jinping fra Kina til et uformelt todages-topmøde i Wuhan, Kina.

USA's udenrigsminister Tillerson om Nordkorea og Afghanistan

27. aug., 2017 – USA's udenrigsminister Rex Tillerson optrådte på Fox News Sunday i dag. Forespurgt om Nordkorea sagde Tillerson: »Vores regering må være forberedt. Vi har holdt to møder i regeringen om dette.« Om den Demokratiske Republik Koreas leder Kim Jong-un sagde Tillerson: »Han fortsætter med at understrege sine pointer. Vi vil fortsætte vores fredelige kampagne for at lægge pres, og arbejde sammen med Kina, og med allierede, for at se, om vi kan bringe regimet i Pyongyang til forhandlingsbordet med udsigten til at påbegynde en dialog om en anden fremtid for Koreahalvøen, og for Nordkorea.«

Om Afghanistan: »Vi ønsker at lade Taliban vide, at vi ikke går nogen steder, og at de ikke vil vinde militært. Vi vinder måske ikke, men det gør I heller ikke.« For øjeblikket er budskabet, sagde Tillerson, »Ingen tidslinje eller deadlines. Vores tålmodighed er ikke ubegrænset, men der er ingen vilkårlige deadlines.«

»Men vi vil udslette ISIS. Det er vores mål at nægte nogen terrororganisation noget som helst territorium, fra hvilket de kan arrangere angreb. Præsidenten har været klar: Vi vil besejre ISIS. Vi afsluttede deres kalifat i Irak og i Syrien. Vores indsats er global.«

Som svar på vært Wallaces spørgsmål om »globalister vs. Amerika-først-ister« i Trump-administrationen, sagde Tillerson, »Jeg tror ikke, der er nogen modsætning dér.«

Tillerson afviste spørgsmål om Trump og Charlottesville og sagde blot, at Udenrigsministeriet havde gjort amerikanske værdier meget klart over for alle andre nationer.

Den 27. aug. vil Alice Wells, den amerikanske topembedsmand, der fører tilsyn med det sydasiatiske diplomati, besøge Islamabad for at følge op på præsident Trumps advarsel til Pakistan. Wells er fungerende viceudenrigsminister for Syd- og Centralasien; hun taler flere asiatiske sprog flydende, inkl. Pakistans officielle sprog, urdu; og hun vil mødes med en række regeringsfolk under sit besøg. Hun bliver den første regeringsrepræsentant på højt niveau til at besøge Pakistan siden Trumps tale i sidste uge, hvor han gav den hidtil mest ligefremme advarsel til Pakistan, som nogen amerikansk præsident har givet: at landet har meget at tabe ved fortsat at huse terrorister. Dette er Wells' andet besøg til Islamabad i denne måned. Wells er også fungerende særlige repræsentant for Afghanistan og Pakistan.

Rusland beklager USA's nye strategi for Afghanistan; kalder det en søgen efter en »militær løsning«

24. aug., 2017 – Talskvinde for det Russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, sagde i dag, at Rusland beklager, at USA's nye strategi for Afghanistan tilsigter en militær løsning og ikke reflekterer den trussel, som terrorgruppen Islamisk Stat udgør, rapporterer TASS i dag. »Vi har bemærket, at den nye strategi for Afghanistan, som præsident Donald Trump annoncerede den 21. august, fokuserer på en søgen efter en militær løsning på det afghanske spørgsmål, især gennem at øge antallet af udenlandske tropper«, sagde hun. »Det er beklageligt, at strategien ikke

korrekt reflekterer den trussel, som den afghanske gren af ISIL-terrorgruppen udgør«, tilføjede Zakharova, iflg. TASS.

Det bør bemærkes, at USA's udenrigsminister Tillerson i sin pressekonference tirsdag, hvor han udlagde den nye politik, udtrykkeligt sagde, at der ikke var nogen militær løsning, hverken for Taliban eller den afghanske regering (med amerikanske støtte). Han sagde, at politikken var at frembringe en forhandling, og at USA er parat til at støtte forhandlinger uden forhåndsbetingelser.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov har ligeledes, iflg. TASS i dag, udtrykt sine forbehold mht. den amerikanske strategi for Afghanistan, som præsident Trump fremlagde den 22. aug. Lavrov mener, at en afgørelse af den afghanske krise ved anvendelse af magt er selvødelæggende: »Den nye strategi, som Washington har proklameret, fokuserer på magtmetoder«, bemærker Ruslands topdiplomat. »Vi er overbevist om, at denne kurs er forgæves.«

Lavrov påpegede også, at Rusland håber, det vil være muligt at blive klar over Washingtons holdning til muligheden af kontakter med Taliban, uden forhåndsbetingelser, rapporterer TASS. »Hvis jeg har forstået den nye, amerikanske strategi korrekt, så indrømmer de kontakter med Taliban uden at opfylde betingelser, de har stillet. Jeg mener ikke, det er i overensstemmelse med vores fælles interesse i at overholde den aftalte linje, som FN har godkendt. Jeg håber imidlertid, at vi vil kunne få klargjort den tilsyneladende modsigelse under kontakter med vore amerikanske modparter på ekspertniveau«, sagde han.

Foto: Den russiske udenrigsminister Lavrov: »Den nye strategi, som Washington har proklameret, fokuserer på magtmetoder«. »Vi er overbevist om, at denne kurs er forgæves.«

Skræk og Rædsel: Dette er MOAB's budskab

14. april, 2017 – Det amerikanske luftvåben kastede en af sine 'Massive Ordnance Air Blast' (MOAB) bomber i Afghanistan i går. Med kælenavnet »Alle bombers Moder« er det den største ikke-atomare enhed, der nogen sinde er udløst i kamp. Det Afghanske Forsvarsministerium sagde her til morgen, at 36 ISIS-kæmpere blev dræbt i eksplosionen, der ramt et netværk af huler og tunneller i Achin-distriktet, i provinsen Nangarhar nær den pakistanske grænse. Afghanske regeringsfolk hævdede ligeledes, at ingen civile blev dræbt, selv om begge påstande fortsat er ubekræftet.

Tidligere præsident Hamid Karzai ser imidlertid anderledes på tingene.

»Dette er ikke en krig mod terror, men det umenneskelige og særdeles brutale misbrug af vort land som prøveområde for nye og farlige våben«, skrev han på Twitter.

General John Nicholson, øverstbefalende for de amerikanske styrker i Afghanistan, hævdede, at beslutningen om at kaste MOAB var helt taktisk.

»Dette var første gang, vi stødte på en større forhindring mod vores fremskridt«, sagde han om en fælles, afghansk-amerikansk operation, der er gået efter Islamisk Stat siden marts måned, rapporterede Reuters. »Det var det rigtige tidspunkt at bruge det taktisk imod det rigtige mål på slagmarken.« Afghanske og amerikanske styrker var til stede ved stedet for angrebet og rapporterede, at »våbnet opnåede det tilsigtede formål«, sagde Nicholson.

Bortset fra den taktiske virkning, så kunne en overordnet virkning af brugen af MOAB være overskrifterne, som det skabte i hele verden, især, fordi det sker én uge efter det amerikanske missilangreb mod Syrien og samme dag, som der i Washington fremkom rygter om et forestående førsteangreb mod Nordkorea.

FN's Sikkerhedsråd anerkender Den Nye Silkevejs vision om en 'fælles fremtid' som afgørende for fred i Afghanistan

18. mrs., 2017 – FN's Sikkerhedsråds resolution, der fornyer FN's Hjælpemissions mandat i Afghanistan for endnu et år, og som i går blev enstemmigt vedtaget, inkluderede et nyt fokus i år: at sikring af fred og stabilitet i Afghanistan fordrer en fremgangsmåde, der har rødder i bestræbelser for »at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«. Resolutionen nævnte ligeledes specifikt det globale Nye Silkevejs-initiativ som afgørende for at udvikle Afghanistan.

Med en gentagelse af behovet for en omfattende økonomisk, sikkerheds- og udviklingsmæssig fremgangsmåde for genopbygningen af Afghanistan, erklærer resolutionen, at medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd understreger »den afgørende betydning af at fremme et regionalt samarbejde i en win-win-samarbejdsånd som et virksomt middel til promovning af sikkerhed, stabilitet og økonomisk og social udvikling i

Afghanistan og i området, for at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«.

Den modsatte pol af britisk imperie-geopolitik!

I interviews til reportere efter den enstemmige vedtagelse fejrede Kinas ambassadør til FN, Liu Jieyi, betydningen af denne udvikling som, »at det viser det internationale samfunds konsensus til at omfavne konceptet« med et menneskeligt fællesskab for en fælles skæbne, rapporterede *Xinhua*. Dette er første gang, at Kinas »milepæl af et koncept« er blevet inkorporeret i en resolution i FN's Sikkerhedsråd, bemærkede *Xinhua*.

Liu citerede også resolutionens eksplicitte nævnelse af Kinas Silkevejs-initiativ og påpegede, at det vil være med til at skabe »en favorabel atmosfære« for 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde', som Kina vil være vært for i Beijing den 14.-15. maj, med det formål at »gennemføre en brainstorm omkring indbyrdes forbunden udvikling«.

I denne henseende erklærer resolutionen, at Sikkerhedsrådet »hilser velkommen, og yderligere opfordrer til, bestræbelser på at styrke udviklingen af regionalt, økonomisk samarbejde, inklusive forholdsregler for at fremme regional konnektivitet, handel og transit, inklusive gennem regionale udviklingsinitiativer såsom Det Økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. Århundredes Maritime Silkevejs-initiativ (Bælt & Vej), samt regionale udviklingsprojekter«.

Leder, 7. november 2015: Du

skal ikke kalde Obama for en morder – Du kunne blive den næste; og Hillary er en del af Obamas team

Læger uden Grænser (LuG) lagde til det allerede overvældende materiale, der beviser, at den amerikanske ødelæggelse af deres hospital i Kunduz, Afghanistan, hvor læger og patienter blev dræbt den 3. okt., var endnu et planlagt Obama-mord, med deres rapport, som de præsenterede i Kabul i dag (5. nov.). LuG's internationale præsident, dr. Joanne Liu, afslørede, at, efter at hospitalets Intensivafdeling blev præcisionsbombet flere gange, blev læger og patienter »skudt af de cirkulerende 'flyvende kanonbåde', mens de flygtede fra den brændende bygning«. LuG's rapport registrerede også, at hospitalet den 1. okt. af en amerikansk regeringsperson i Washington var blevet udspurgt, om LuG's forskellige faciliteter havde et stort antal talibanere, der »søgte tilflugt«.

Kendgerningen, som Obama udmærket er klar over, er, at LuG behandler et stort antal patienter uden hensynstagen til deres politik, og tillader ingen våben på deres områder.

Vi må nu cirkulere dette materiale i hele USA, for at blive Obama kvit. Dette beviser, at han gjorde det, med fuldt vidende; der er ingen undskyldning, han er absolut skyldig. Obama har konsekvent beordret drab, lige fra sin første embedsperiodes allerførste dage og frem til i dag. Enhver, der støtter Obama, er enten meget dum, eller selv skyldig i at støtte mord.

Samtidig er det nu kommet frem, at Obama lagde pres på *NY Times* og *Washington Kom-posten* for, at de skulle nægte at publicere noget som helst om Drone-papirerne, afsløringen fra 15. okt. af Obamas dronedrab, der var baseret på hemmelige dokumenter, der blev lækket af en ny Edward Snowden. *NY Times* begravede nyheden i afsnit 23 af en historie om Obama, der bevarede tropper i Afghanistan; *Kom-posten* publicerede intet overhovedet. Da *NY Times'* ombudsmand rettede forespørgsel til redaktørerne, sagde de, at de med interesse havde læst *The Intercepts* Drone-papirer og var enige i, at der var nye detaljer. »Men de så det ikke som noget, der krævede sin egen historie, i hvert fald ikke lige nu«, rapporterede John Hanrahan i går i *Consortium News*. Vil man nu tro det? Kendsgerningen er, at hvis man kalder Obama for en morder, kunne man selv blive den næste!

En anden måde, hvorpå Obama myrder amerikanere, er gennem at få heroinafhængighed til at stige voldsomt, takket være de mexicanske narkokarteller, Obamas venner, der styres af Dronningen af England, og som hun brugte til at finansiere Obamas falske nomineringssejr i 2008. Det seneste Skøn over den Nationale Narkotrussel, der blev udgivet i går af Afdelingen for Håndhævelse af Narkotika-lovgivningen, viser, at narkoforskyldte dødsfald (overdosis) er blevet så langt den hyppigste dødsårsag som følge af ulykker og i antal langt overstiger både trafikulykker og ulykker med skydevåben. Et hundrede og tyve amerikanere dør hver dag som følge af en overdosis narko. Og, mellem 2013 og 2014 steg antallet af nuværende heroinmisbrugere med 51 %, idet de blev drevet ud i misbruget af arbejdsløshed og fortvivlelse, forårsaget af Obamas politik.

Og Hillary (Clinton) er en del af Obama-teamet. Sådan er det; det er nødvendigt at sige det. Hun er en del af Obamas team og har været det, lige siden hun begyndte at lyve for Obamas skyld.

Sig det! Det vil være med til at accelerere den kommende,

rivende strøm fra O'Malley.

Pointen er, at hun altid har løjet, og hun har løjet på basis af at lyve for Obama. Og alt har været i denne form. Vi ved, at hun er lakaj for Obama – en kronisk lakaj for en løgner. Obama er en løgner, og derfor er Hillary en løgner. Hvorfor er hun en løgner? Fordi hun arbejder for Obama!

Hillary er en løgnagtig advokat. Hun har vedvarende løjet for Obama – lige siden hans illegale krig i Libyen.

Morderen Obama: Amerikanske 'flyvende kanonbåde' dræbte hospitaletspersonel i Kunduz, da de flygtede ud af den brændende hospitalsbygning

5. november 2015 – Læger uden Grænser udgav i dag sit interne dokument med en gennemgang af de »amerikanske styrkers nådesløse og brutale angreb« på LuG's 140 sengepladser store Kunduz Traumecenter (KTC) i Afghanistan. LuG's internationale præsident, dr. Joanne Liu, afslørede i sit brev, der introducerer rapporten, den rædselsvækkende kendsgerning, at »nogle patienter brændte ihjel i deres senge, læge- og sygeplejepersonale blev halshugget og mistede lemmer, og andre

blev skudt ned af cirkulerende AC-130 'flyvende kanonbåde' [1], mens de flygtede ud af den brændende bygning». [fremhævelse tilføjet]

Dr. Liu påpeger, at selv om LuG har krævet en uafhængig undersøgelse af International Humanitarian Fact Finding Commission (IHFFC) (den internationale humanitære kommission til udredning af faktiske kendsgerninger), så er denne endnu ikke indledt, fordi USA og Afghanistan ikke har givet deres samtykke. I dag, tilføjede hun, »overgiver vi denne interne rapport til både offentligheden og IHFFC«. I dag sagde talsmand for Pentagon, kaptajn Jeff Davis, at Forsvarsministeriet har modtaget LuG's rapport, men fortsætter sin egen undersøgelse og ikke har nogen kommentar til rapporten.

LuG gennemgår i detaljer hver dag, der førte op til angrebet den 3. oktober, inklusive en telefonopringning den 1. okt., som de modtog fra en amerikansk regeringsperson i Washington, der forespurgte, om hospitalet »eller nogen anden af LuG's faciliteter havde et stort antal talibanere, der »søgte ly«. LuG svarede, at personalet arbejdede for fuld kapacitet, og at hospitalet var fuldt af patienter, inklusive sårede Taliban-kæmpere. LuG skriver i sin konklusion, at dets regler i hospitalet »blev gennemført og respekteret, inklusive politikken med 'ingen våben'«, og at LuG »havde total kontrol over hospitalet på det tidspunkt, hvor angrebet fandt sted ... Der var ingen bevæbnede kæmpere inden for hospitalets område, og der fandt ingen kampe sted ud fra, eller i direkte nærhed af KTC på tidspunktet for luftangrebene«.

På trods heraf »var hospitalets hovedbygning målet for en række af flere, præcise og vedvarende luftangreb og lod de øvrige bygninger på LuG's område relativt uberørte«. Det første lokale, der blev ramt, var Intensive Care Unit, ICU (Intensivafdelingen); dernæst fortsatte luftangrebene fra den østlige til den vestlige del af hospitalets hovedbygning og ødelagde ICU, arkivet, laboratoriet, skadestuen,

røntgenafdelingen, ambulatoriet, afdelingerne for psykiske lidelser og fysioterapi, såvel som også alle operationsstuer. Angrebet »ødelagde vores evne til at behandle patienter, når de har allermest brug for det«, sagde dr. Liu. »Et hospital i drift, der behandler patienter, kan ikke ganske enkelt miste sin beskyttede status og blive angrebet.«

[1] Amr. 'gunship': Bevæbnet fly (eller skib), som en helikopter. Det amerikanske militær bruger disse 'flyvende kanonbåde' til tæt luftstøtte og skræk-og-rædsel-missioner.

Obama dræberen forsøger at frasiage sig ansvaret for bombning af Læger uden Grænser-hospital

4. oktober 2015 – Sky News leverer en ødelæggende, grafisk rapport over USA's bombning af hospitalet i Kunduz, Afghanistan, under Læger uden Grænser – det eneste akutmedicinske hospital i det nordlige Afghanistan – som viser, hvordan LUG hektisk telefonerede til NATO og Washington inden for 10 minutter efter, at bombardementet var begyndt, og som fortsatte i næsten en time. Men Obama, den gale dræber i sin indonesiske stedfaders fodspor, kom med en erklæring, hvor han forsøgte at fralægge sig USA's ansvar for angrebet, indtil en »fuld undersøgelse« er gennemført. Der er nogle afghanske regeringsfolk, der lyver og siger, at hospitalet var en base for Taliban, og i en erklæring i går beskrev Pentagon den forfærdelige hændelse som »indirekte skader«, der »muligvis«

kunne være en følge af bombing af Taliban i Kunduz.

Chefen for FN's Menneskerettigheder Zeid Raad Al Hussein fordømte omgående angrebet som en mulig krigsforbrydelse og sagde: »Denne begivenhed er dybt tragisk, utilgivelig og muligvis endda kriminel.« LUG ønsker en uafhængig undersøgelse, der som udgangspunkt har den præmis, at angrebet var en krigsforbrydelse.

Sky News udlagde denne rapport i dag:

»Læger uden Grænser (LUG) telefonerede hektisk til NATO og Washington, mens bomberne regnede ned over deres personale, der arbejdede i traumecentret i Kunduz.

Et personalemedlem beskrev, hvordan patienter, der ikke kunne flygte, 'brændte ihjel i deres senge'.

Der er tre børn blandt de dræbte, og 37 mennesker er blevet alvorligt såret. De 12 dræbte medlemmer af det lægefaglige personale arbejdede alle for Læger uden Grænser.

Der er stadig mange patienter og medlemmer af personalestaben, som der ikke er gjort rede for, da der på tidspunktet for angrebet befandt sig henved 200 mennesker i bygningen.

Den første bombe landede kl. 2:10 am – og ni minutter senere telefonerede personale fra LUG til NATO's kontorer i Kabul og til militære embedsmænd i Washington. På trods af dette fortsatte bombardementet frem til kl. 3:13 am.

Meinie Nicolai, præsident for LUG, har krævet total gennemskuelse og tilføjede: »Vi kan ikke acceptere, at dette forfærdelige tab af liv ganske enkelt afskrives som 'indirekte skader'.«

»Læger uden Grænser siger, at de flere gange har givet hospitalets koordinater til amerikanske og afghanske styrker – inklusive tidligere på ugen – for at undgå at blive fanget i en krydsild.

'Vores hospital i Kunduz' præcise beliggenhed er kommunikeret til alle parter ved flere lejligheder i løbet af de seneste måneder', sagde gruppen på Twitter.«

Pentagons erklæring om »indirekte skader« blev direkte modsagt af den afghanske indenrigsminister, iflg. Sky News, som hævdede, at faciliteten blev »udset som mål«, fordi Taliban skjulte sig der,